

РЕШЕНИЕ

№ 3659

гр. София, 21.07.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 10 състав, в
открито заседание на 04.05.2011 г. в следния състав:**

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Камелия Стоянова

при участието на секретаря Силвиана Шишкова, като разгледа дело номер **8164** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

5

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от ДОПК, вр. чл. 27, ал. 4 от Закона за акцизите и данъчните складове (ЗАкДС).

Образувано е по жалба от „Л. Б. Б.” Е., като предмет на съдебен контрол за законосъобразност е решение за възстановяване на акциз № Л 47-0181/28.07.2010 г. на началника на митница Столична в частта му, с която се отказва възстановяването на акциз в размер на 10 702, 80 лв. за 17 838 литра газьол за извънпътна техника.

По изложени в жалбата мотиви се претендира незаконосъобразност на решението на административния орган. Иска се отмяната му.

Ответникът – директорът на А. „М.” оспорва жалбата, като по същество моли съдът да постанови съдебно решение, с което да я отхвърли като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като обсъди доводите на страните в производството и събраните по делото доказателства намира за установено от фактическа страна следното: На основание чл. 26, ал. 2 и по реда на чл. 27 от ЗАкДС „Л. Б. Б.” Е. е

подало искане за възстановяване на акциз, вх. № Л 47-0181/15.07.2010 г., за възстановяване на акциз за периода м. март 2010 г. в размер на 950890, 80 лв. за 1 584 818 л. гориво за извънпътна техника, което е изнесено като доставка за зареждане (бункерование) на плавателни съдове. На основание чл. 26 от ЗАкДС, вр. чл. 110, ал. 1 и ал. 3 от ДОПК е извършена проверка от отдел „Акцизи” в Митница Столична, за резултатите от която е съставен протокол № Л 47-0181/28.07.2010 г. за възстановяване на акциз. В хода на проверката са били извършени действия по установяване на изпълнението на условията за възстановяване на акциз, определени в чл. 24, ал. 1 и ал. 2 от ППЗАКДС. В хода на проверката е извършена и насрещна проверка на „Л. Б.” Е. относно заплащането на акциза за извършената доставка на газьол за извънпътна техника за бункерование с получател „Л. Б. Б.” Е. по фактура № */08.11.2009 г. Установява се също така от представените по делото доказателства, че по фактура № */08.11.2009 г. „Л. Б.” Е. е начислило акциз за гориво с код по КН 27101945 с акцизен данъчен документ № */08.11.2009 г., като начисленият акциз е деклариран и заплатен с акцизна декларация № BG004000/1-00704/14.12.2009 г. В резултат на проверката е установено, а и това е видно от представените по делото доказателства (искането за възстановяване на акциз), че исканият за възстановяване акциз е за изнесено гориво, описано с код по КН 27101941, Същият код по КН е посочен и в митническите декларации за износ - № 10BG004208A0000256/25.03.2010 г. и № 10BG004108A0000272/25.03.2010 г., както и в приложените анализни сертификати по чл. 62, ал. 1 и ал. 2 от ЗАкДС. В резултат на това административният орган е направил изводи за липсата на доказателства, че исканият за възстановяване акциз в размер на 10 702, 80 лв. е внесен с оглед на това, че са представени доказателства за внасяне на акциз за гориво с код по КН 27101945, който е деклариран и заплатен с акцизен документ № BG004000/1-00704/14.12.2009 г.

Решението е обжалвано по административен ред пред по-горестоящия административен орган, като с решение № 832/21.09.2010 г. директорът на А. „М.” е потвърдил изцяло решение за възстановяване на акциз № Л 47-0181/28.07.2010 г. на началника на Митница Столична.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 27, ал. 4 от ЗАкДС, вр. чл. 156 и сл. от ДОПК, подадена е от лице, имащо право на жалба, срещу подлежащ на обжалване административен акт, и след като е осъществено обжалването по административен ред в съответствие с чл. 156, ал. 2 от ДОПК, и е процесуално допустима.

Разгледана по същество е неоснователна, като оплакванията, изложени в

нея не се споделят от настоящата инстанция.

Спор между страните по отношение на фактите не съществува и същите са правилно установени от решаващия административен орган.

Не се спори между страните, а и това се установява от представените в настоящото производство писмени доказателства, че на основание чл. 26, ал. 2 и по реда на чл. 27 от ЗАкДС „Л. Б. Б.” Е. е подало искане за възстановяване на акциз, вх. № Л 47-0181/15.07.2010 г., за възстановяване на акциз за периода м. март 2010 г. в размер на 950890, 80 лв. за 1 584 818 л. гориво за извънпътна техника, което е изнесено като доставка за зареждане (бункерване) на плавателни съдове. Видно също така от подаденото искане за възстановяване на акциз, т. 30 и т. 31 от същото, подаденото искане за възстановяване на акциз включва и искането за възстановяване по фактура № */08.11.2009 г. и код по КН 27101941 с получател „Л. Б. Б.” Е. и издател „Л. Б.” Е. на стойност 178524 лв. Видно от спецификацията - документ за фактуриране № 61916 количеството в кг е 250, 073. Видно също така от представените по делото доказателства именно по тази фактура „Л. Б.” Е. е начислило акциз за гориво с код по КН 27101945 с акцизен данъчен документ № */08.11.2009 г., като начисленият акциз за гориво с код по КН 27101945 е деклариран и заплатен с акцизна декларация № BG004000/1-00704/14.12.2009. Така установените обстоятелства се подкрепят от събраните по делото доказателства и по отношение на тях спор между страните не съществува. Спорът между страните се отнася до наличието или не на заплатен акциз за гориво, описано с код по КН 27101941 в митническите декларации за износ с номера 10BG004208A0000256/25.03.2010 г. и № 10BG004108A0000272/25.03.2010 г. Отговорът на този въпрос следва от приложимата разпоредба на чл. 24 от ППЗАкДС и представените по делото доказателства. Съгласно чл. 24, ал. 1 от ППЗАкДС митницата, в която е подадено искането по [чл. 23, ал. 1](#), чл. [23а, ал. 1](#) и [чл. 23б, ал. 1](#), извършва проверка за изпълнение на изискванията за възстановяване на акциз и за наличието на изискуеми публични задължения на лицето, събирани от А. "М.", като съгласно ал. 2 изискванията за възстановяване на акциза се считат за изпълнени, когато в резултат от проверката по ал. 1 се установи по безспорен начин, че исканият за възстановяване акциз е внесен и изнасянето на акцизните стоки е осъществено. Анализът на приложимата разпоредба на ал. 2 налага извода за наличието на две предпоставки за уважаване на искането за възстановяване на акциза – внасянето на акциза и наличието на осъществено изнасяне на акцизните стоки. Преценката за изпълнението на предпоставките на посочения текст следва да се направи като се съобрази и за какво е направено искането за възстановяване на

акциз. Видно от същото, искането за възстановяване на акциз, т. 30 и т. 31 включва и искането за възстановяване по фактура № */08.11.2009 г. с код по КН 27101941 с получател „Л. Б. Б.” Е. и издател „Л. Б.” Е. на стойност 178524 лв. Видно от спецификацията - документ за фактуриране № 61916 количеството в кг е 250, 073. От представените митнически декларации за износ с номера 10BG004208A0000256/25.03.2010 г. и № 10BG004108A0000272/25.03.2010 г. е видно, че е изнесен газьол с код по КН 27101941, следователно следва да се приеме наличието на една от предпоставките за възстановяване на акциза, а именно изнасянето на акцизните стоки. От представените по делото доказателства, обаче не се установява изпълнението на втората необходима предпоставка, а именно внасянето на искания за възстановяване акциз. Доказателства за внасяне на искания за възстановяване акциз са представени само за внесен акциз за гориво с код по КН 27101945 с акцизен данъчен документ № */08.11.2009 г., като начисленият акциз за гориво с код по КН 27101945 е деклариран и заплатен с акцизна декларация № BG004000/1-00704/14.12.2009 г. Действително, в процесните износни декларации е посочен код по КН на дизеловото гориво 27101941, но същите представляват само и единствено доказателство за изнасянето на акцизните стоки, но не и доказателство за внасянето на акциза. Така направените изводи не се отричат от обстоятелството, че действително съгласно чл. 32, ал. 1, т. 3 от ЗАкДС акцизната ставка за газьола с кодове по КН от 2710 19 41 до 2710 19 49 е 615 лв. за 1000 литра, т.е. е еднаква независимо от това дали моторното гориво е с код по КН 27101945 или пък е с код по КН 27101941. Този извод следва от обстоятелството, че условие за възстановяване на акциза е че следва да е внесен акциз за изнесените стоки, в процесния случай следва да е внесен акциз за стоките, посочени в износните митнически декларации, в които декларации, обаче стоките са посочени с код по КН 27101941. В процесните две износни митнически декларации като изнесена акцизна стока е посочено дизелово гориво със съдържание на сяра до 0, 05%, което съответства на посочения в декларациите код по КН, а именно 27101941. В приложените като доказателства по спора предварителен отчет за изпитване, издаден от „С Б.” Е., фирмената техническа спецификация на производителя „Л. Н Б” и от декларацията за съответствие, издадена от производителя е видно, че съдържанието на сяра в продукта е под 0, 05%, и следователно същият има код по КН 27101941. Със същия този код по КН акцизният продукт е описан и в износните митнически декларации. Неправилен е направеният извод в жалбата, че код по КН 27101941 включвал и продукти със съдържание на сяра до 0, 1%. С код по КН 27101941 се класифицират акцизните продукти

с тегловно съдържание на сира, непревишаващо 0, 05%, а тези, които превишат 0, 05%, но не превишават 0, 2% се класифицират с код по КН 27101945. С оглед на изложеното настоящата жалба е неоснователна. Следва да се има предвид и обстоятелството, че при издаването на обжалваното решение административният орган не е обосновал отказа си за възстановяване на акциз със съдържанието на определено процентно съдържание на сира в акцизния продукт, а с оглед на обстоятелството, че не е доказано изпълнението на една от предпоставките по чл. 24, ал. 2 от ППЗАКДС, а именно че не е доказано внасянето на акциза за изнесените акцизни стоки.

С оглед преценката, която съдът дължи на основание чл. 160, ал. 2 от ДОПК, вр. чл. 27, ал. 4 от ЗАКДС относно законосъобразността и обосноваността на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му, съдът намира, че обжалваният акт е издаден от компетентен орган, в съответната форма, като са спазени процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

С оглед изхода на спора на жалбоподателя разноси за настоящото производство не следва да се присъждат. Разноси се дължат, обаче на ответника по спора. На ответника по спора следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 664, 57 лв.

Като взе предвид направените фактически и прави изводи и на основание чл. 160, ал. 1, предложение последно от ДОПК съдът

РЕШИ

ОТХВЪРЛЯ жалбата, подадена от „Л. Б. Б.” Е. срещу решение за възстановяване на акциз № Л 47-0181/28.07.2010 г. на началника на митница Столична в частта му, с която се отказва възстановяването на акциз в размер на 10 702, 80 лв. за 17 838 литра газьол за извънпътна техника.

ОСЪЖДА „Л. Б. Б.” Е. да заплати в полза на А. „М.” разноските по делото в размер на 664, 57 лв.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14 дневен срок от уведомяването, с изпращане на преписи за страните по реда на чл. 138 от АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ:

